

чукнахъ змията, дето можахъ и тя падна на земята пребита и захвана да се гърчи. Макаръ пилето да не бѣ още съвсемъ глътнато, азъ я дотрепахъ като смазахъ главата ѝ, а следъ това я закачихъ да виси на единъ трънъ край пжтя.

Въ гнездото бѣха оцелѣли двѣ малки птиченна.

Тръгнахъ си пакъ по пжтя предоволенъ, че тоя день направихъ една добрина. Но и птичетата не ми останаха длъжни. Тръгнаха и тѣ съ мене и съ едно весело чуруликане ме изпратиха на повече отъ стотина крачки отъ гнездото си. А когато на връщане по сжщия пжтъ приближавахъ къмъ габера, птичетата ме видѣли, та хвърчаха да ме посрещнатъ и съ чуруликане около мене ме изпратиха докато отминахъ далече отъ дървото.

И всѣкога, колкото пжти ми се случи да мина това лѣто на това мѣсто, птиченцата като че ме чакаха: отдалечъ ме посрещаха и изпращаха съ сжщата радостъ, съ сжщата музика. Въ костенечкия синуръ тия два синигера другиму такъва честь не отдаваха.

Ф.

ПРОЛѢТЬ

Снѣга се вредомъ вечъ стопява —

На зимата настѣпи край. . .

О, вижте, вижте отъ небето

Какъ чудно слънцето сияй! . . .

Хей иде, иде вече пролѣть

Съ усмивка мила на уста,

Отъ орлякъ птички придружена

И съ гирлянди отъ цвѣтя!

Снѣга се вредомъ вечъ стопява —

На зимата настѣпи край.

Подъ ясното небе лазурно —

О, какъ се весело играй! . . .

Трайко Симеоновъ.